

kregen! Je grootvader schreef die altijd voor ons op. Hij verzamelde inlichtingen van verschillende kanten. We zullen hem erg missen."

De onbekende denkt een ogenblik na. Dan zegt hij verwonderd:

"Maar hoe komt het, dat ik jou hier vind? Heeft je grootvader gelegenheid gehad om nog even met je te spreken?"

"Neen, meneer. Maar ik heb de eieren gevonden, en toen alles geraden."

"Je bent een dapper klein ding, hoor! Ik durf eigenlijk niet nog een tweede dienst van je vergen, omdat die erg gevaarlijk voor je kan worden... En toch... het leven van drie mensen kan er mee gemeid zijn..."

"Zeg me maar, wat ik doen moet," smeekt Olga.

"Je moet onze agenten waarschuwen. Gewoonlijk komen die niet hier de schuur binnen. 's Avonds laat of 's nachts komen ze hier langs, steken hun hand door het gat in de muur, en leggen dan zo in het nest net zo'n ei neer als jij hier gevonden hebt. In ieder ei zit een bericht verborgen. Nu moet je hier op de loer gaan liggen. Als er een met een bericht komt, moet je hem zeggen dat hij niet terug moet komen, omdat je grootvader gevangen zit. Zodra ik weet, wat ze nu verder moeten doen, zal ik hun wel mijn bevelen doen toekomen. Heb je me begrepen?"

"Jawel, meneer."

"Denk er aan, dat hun leven er van afhangt."

"U kunt op me rekenen."

"Dank je, dank je," zei de vreemdeling. "Je bent een moedige kleine meid, hoor!"

In gepeins verdiept, bleef de bezoeker nog enkele ogenblikken staan.

"k Heb in Groningen ook een dochterje van jouw leeftijd. Ze heet Jeanne... Misschien zal ik ze nog eens weerzien, als..." "O, dat zult u stellig," verzekerde Olga vol vertrouwen.

Voor ze elkander verlieten, drukten de bezoeker en zij elkaar de hand als twee oude kennissen. Toen krom de onbekende de ladder op naar de hooizolder.

"Gaat u langs die weg heen?"

"Boven laat ik me door het dakvenster glijden aan de kant van de akkers."

En waar gaat u dan naar toe?

Hij maakte een gebaar.

"Daar ginder heen... Naar de voorste linies..."

Door de laatste grote aanval van het Engelse leger werd Olga's grootvader gered. Terwijl de Duitsers hem opgesloten hielden in de gevangenis der naaste stad, om inlichtingen van hem los te krijgen, wisten de Engelse troepen eindelijk de vijand uit Noord-Brabant te verdrijven. Ze drongen zo snel voorwaarts, dat de Duitsers bij hun overhaaste terugtocht vergaten, de oude man mee te nemen.

Enkele maanden later waren grootvader, Olga en vader allen weer met elkaar verenigd in het mooie, grote huis, waarin ze vroeger hadden gewoond.

Terwijl ze op een zomermiddag van het jaar 1945 hier gezellig bij elkaar zaten, kwam er onverwacht bezoek.

Een officier, met een meisje van Olga's leeftijd bij zich, trad de kamer binnen. Aan de klank van zijn stem herkende Olga hem als de nachtelijke bezoeker, met wie ze in het schuurtje had gesproken.

De drie mannen stonden een ogenblik sprakeloos tegenover elkaar. Zij waren te bewogen door de herinneringen aan de boze dagen, die nu achter hen lagen, om veel te kunnen zegen. Maar Olga en Jeanne vielen elkaar schreiend om de hals.

Schreiend, ja. Maar dit waren tranen van blijdschap en van dankbaarheid jegens God, die hen allen had samengebracht en hen dit weerzien deed beleven.

Opstanding

Diep weg in het dal ligt de donkere hof,
daar is het begonnen, Zijn lijden;
Op Golgotha's top staan drie kruizen geplant,
daar moest Hij in laatste nood strijden.

Daar heeft Hij geworsteld in nameloos leed;
van God en van mensen verlaten;
daar is het volbracht, wyl Zijn bloed heeft gekocht
die Hem en Zijn Vader vergaten.

Toen is Hij door vrienden ten grave gebracht.
Ze treurden, de jong'en en vrouwen.
Pilatus zendt wachters, verzegelt de steen,
hierop kunnen haters vertrouwen...?!

Maar laat na de sabbath, als 't licht aan de kim
in duisternis aarz'lend gaat gloren,
dan splijten de donkere lichten vaneen,
Gods Engel verdrijft Rome's wachten.

Dan treedt Hij naar buiten, de Heer van 't heelal,
dan heeft Hij de dood overwonnen;
dan heeft Hij voltooid het verlossende werk,
dat Hij in de stal is begonnen.

Nu heeft Hij verworven voor al wie Hem vreest,
het eeuwige, zalige leven;
nu kunnen wij juichen: Geen dood en geen hel
vermogen ons meer te doen beven!

P. A. DE ROVER